

Pitanje pola i migracija u mjestu San Cezario: život, odnosi i predstavljanje

1: METODOLOGIJA ISTRAŽIVANJA:

Proces je započet desk analizom koja je služila da organizuje i teoretski obradi fazu empirijskog istraživanja, sa svrhom da detektuje adekvatne empirijske pristupe u cilju projekta. Stereotipi polnog identiteta i migranata, odnos između subjekata različitih polova/ različitih seksualnih orijentacija, odnos između domorodaca i imigranata, dimenzija snage između muškarca i žene u različitim sektorima svakodnevnog života; to su samo neki od tema sakupljenih u ovoj fazi u cilju kreiranja "naučnog oka" kroz koji se posmatraju targetovane zajednice. Takođe, sprovedeno je i prikupljanje dokumentacije i podataka iz zvaničnih izvora u cilju stvaranja opšte slike kvantitativnih i kvalitativnih indikatora koji govore u prilog prisustva žena i imigranata u zajednici San Cezario: starost populacije, stopa zaposlenosti/nezaposlenosti, vrsta zanimanja i ekonomski sektor, uključivanje u socijalne i zdravstvene službe, kretanje itd.

U fazi istraživanja na terenu, detaljni intervjui su obavljani sa svjedocima: predstavnicima lokalnih asocijacija, intelektualcima, političarima, migrantima i ženama koje žive u mjestu San Cezario. Detaljni intervjui su služili za rekonstrukciju dubljeg kulturnog narativa zajednica i na taj način obezbijedili saznanje o vrijednostima, znanju, normama, ponašanju, lokalnim običajima koji omogućavaju ili sprječavaju integraciju, inkluziju ili jednakost.

Intervjui nisu služili da utiču na ispitanike, naprotiv osim unaprijed pripremljene liste pitanja, ispitanicima je omogućeno da slobodno govore. Na ovaj način kroz intervju su se mogle doznati informacije koje nisu bile predviđene pitanjima koja su istraživači unaprijed pripremili. Fokus grupesu bile uređene u zavisnosti od teme, a njihova posebna vrijednost se ogledala u aktivnoj debati koja se dešavala među učesnicima. Na taj način je došlo do dodatnih informacija kroz aktivnu verbalnu i neverbalnu komunikaciju među fokus grupama, uzimajući u obzir da su informacije koje se dobijaju iz intervjua linearnog karaktera, dok su informacije dobijene iz debata mrežnog tipa i prostiru se na više polja interesovanja.

Na kraju valja pomenuti da se u toku istraživanja uzela u obzir perspektiva djece u okviru pomenute zajednice. Uključena je u proces i lokalna škola u okviru koje su profesori angažovani da ispituju učenike na pomenute teme i daju istraživačima uvid u stanje

2. STRANI IMIGRANTI. PRISUSTVO, HETEROGENOST, ŽIVOT

Susret sa "novim svijetom" - kako ga neki od ispitanika nazivaju - očigledno nije bio lak, ali tome nije razlog samo izazov izgradnje različitih navika, pristupa tržištu rada i pronalaznja doma ili, konačno, upoznavanje sa uobičajenim predrasudama starosjedilaca. Među stavovima koji su posebno prisutni kod onih koji su došli iz Afrike bile su pozitivne predrasude prema Italiji: televizijski sadržaji pokazali su im bogatu i opuštenu Italiju, usmjerenu na potrošnju i lak život, što je uticalo na njih da od samog starta budu puni nade. Međutim, ekonomska kriza i njen uticaj na društvo, uključujući i promjenu negativnog stava prema imigrantu, naročito onom koji ne dolazi iz Evrope, doveli su do toga da neki imigranti žive ilegalno skrivajući se u kući iz straha da će biti uhapšeni i prisiljeni da se vrate u Afriku, ostajući tako bez nade da mogu izdržavati svoje velike porodice.

Dakle, strategije prilagođavanja i preživljavanja bile su različite.

Prvi način bilo je oslanjanje na podršku njihovih sunarodnika: rodbine, prijatelja i poznanika koji su predstavljali za njih polaznu tačku zahvaljujući kojoj neće doživjeti preveliki socijalni šok, oni su njih predstavljali mentore koji će ih naučiti kako se ponašati, pronaći posao i imati u krajnjem podršku u fizičkom smislu, nekoga ko će im obezbijediti hranu i spavanje. Niko od njih ne spominje institucije odgovorne za socijalnu integraciju, ili čak samo za informisanje. Sve to zajedno zapravo

ADNICH

znači da su lutali u mraku oslanjajući se na slabašno svjetlo vrlo ograničene perspektive, koje su im obezbjeđivala iskustva zemljaka, već ionako puna negativnih iskustava.

Međutim, tri faktora - međusobno zavisna - igrala su ulogu u procesu prilagođavanja, a to se posebno odnosilo na Senegalce: broj članova, male dimenzije urbane zajednice prebivališta, lična kultura. Prije svega, brojnost ima prednost u smislu percepcije sigurnosti: broj sunarodnika, zapravo, podrazumijeva veću mogućnost rješavanja problema u prilagođavanju novom okruženju, kao i zaštitu od bilo kakvih nepovoljnih okolnosti, bilo relacijskih, društvenih ili čak institucionalne prirode. Drugo, mala urbana zajednica (San Cesario) u smislu prilagođavanja mnogo je manje zahtjevna od grada koji je 14 puta veći (Lecce), što zbog broja društvenih mehanizama koje treba poznavati i kojima se treba prilagoditi, što zbog dinamičnosti događaja i odnosa koji su gotovo uvijek obilježeni anonimnošću, individualizmom i površnošću. Na kraju, ispitanici su istaknuli važnost njihovog porijekla: učitelj iz porodice učitelja, je jedno, politički aktivista je nešto sasvim drugo. Sve to im je omogućilo da se upoznaju, razumiju i shvate šta bi trebalo učiniti kako bi se težilo ideološki orijentisanoj integraciji. Prije svega, "imati otvoren um", kako kaže jedan učitelj, je ono što vam omogućuje da posmatrate stvari realistično i bez predrasuda; Upravo taj "Otvoren um" kao rezultat donijeće shvatanje važnosti susreta sa drugima, bili oni autohtono stanovništvo ili imigranti iz druge etničke grupe. Tako je lični stav pridonio da se desi promjena, u korist integracije (tako oni percipiraju): susret sa institucijama koje predstavljaju zajednicu S. Cesarija. Nada u susret i integraciju na institucionalnoj osnovi tako je dovela do stvaranja udruženja, što je omogućilo da Senegalci budu prepoznati i prihvaćeni u ostatku zemlje. Sa druge strane, kako je ističe drugi ispitanik - učitelj - nisu pronašli jasnoću u informacijama niti institucionalne strukture koje su bile u stanju "standardizovati" integraciju novopridošlih. Stoga zaključuje se da su gosti imali volju i započeli proces integracije, a da njega nije započela zemlja domaćin.

Postoje još dva načina koja su omogućila da neki budu dobro prihvaćeni, a to su fudbal i ženidba Italijankom. Oba ova faktora ublažila su odnose između Senegalaca i ostatka zajednice, što im je omogućilo da zaokruže svoj boravak u južnoj Italiji: ugovor o radu kao kulturni posrednik. Ukratko, čini se da je integracija u San Cesariju potpuna, ali to ne znači odsustvo predrasuda: zapravo, čak i ako su se senegalski muškarci oženili italijanskim ženama, a Senegalke udale za italijanske muškarce, uvijek je tu boja kože, kao i islamski terorizam zbog koga religiozna stigma stavlja sve muslimane u isti koš - onih koji predstavljaju društvenu i političku opasnost.

Postoje još dva elementa koja su posebno zanimljiva u negativnom kontekstu: o ostalim etničkim grupama u našoj zemlji ne zna se baš mnogo; Stara opštinska uprava slabo je reagovala u sprovođenju inicijative za integraciju koja je potekla od Senegalaca. Imajući u vidu ove dvije karakteristike života u zajednici, može se zaključiti da je integracija veoma zavisna od drugih važnih faktora: želje koja postoji među Senegalcima da budu prepoznati i da se integrišu; pasivnosti zajednice čak na institucionalnom nivou, u dijelu stvaranja tokova, procedura i standardnih mehanizama, čak minimalnih, koji bi olakšali integraciju ljudi koji su došli. Vjerovatno se to događa zbog stila života koji postoji u našim malim mjestima, gdje su građani već izgubili karakteristike života u zajednici kako bi poprimili individualistički stav koji je karakterističan za život u velikim gradovima. Zapravo, ako "italijanski" građanin, koji je starosjedilac, ima velike poteškoće da prepozna koje su mu političko-institucionalne usluge na raspolaganju, a ne prepozna ni svog prvog komšiju, implicira kakav će biti njegov stav prema strancu koji ne poznaje jezik zemlje u koju je došao.

Nadalje, u nedostatku institucionalizovanih integracijskih puteva i postupaka, podrazumijeva se da uspjeh integracijskih procesa zavisi od "dobre volje" vladajuće klase zemlje, političke i asocijativne, a ne o standardizovanih zakonodavno-upravnih postupaka na ustavnoj osnovi.

Osnovni stub integracijskih procesa predstavlja škola: svi Senegalci, koji imaju djecu školskog uzrasta, koriste ovu priliku. Školske aktivnosti često postaju prilika za susrete roditelja i djece, a

time i za sve roditelje koji imaju djecu u školi. Uspjeli smo da kontaktiramo jednog imigranta iz Evrope koji posjeduje dobru kulturnu i profesionalnu pozadinu: doktorat iz neurobiologije. Za razliku od senegalske zajednice (zajedno sa Tunizanima i Marokancima, tvrde prva dva ispitanika), taj "poseban stranac" spreman je upoznati, živjeti u novom okruženju, a uz sve to u društvu je svoje vjerenice. Za razliku od Leccea, grada u kojem postoji mješavina stranaca i navike da ih vide, u San Cesariu "mještani" su vrlo podozrivi prema strancu i pitaju se (I to pitaju bez društvenih filtera), ko je pridošlica; Prihvatanje je brže, kaže ispitanik, za nekoga ko nema kožu druge boje. Paradoksalno, ovaj tip prihvatanja ima suprotan učinak za mladog Engleza, do te mjere da se osjeća još otuđenijim, "izolovanim", kako sam kaže. Ipak, primjetna je razlika: kada je hodao u Londonu bilo je gotovo nemoguće sresti nekog prijatelja, poznanika ili rođaka, dok se u San Cesariju svi poznaju, a šetnja znači susrijetanje ljudi i neprekidno pozdravljanje poznanika i prijatelja.

Takođe mu je teško susresti se s drugim mještanima na trgu ili na ulici i učiniti da ta mjesta imaju funkciju koju su nekad igrala: da olakšaju društvene odnose i povezanost među mještanima. Društveni život u San Cesariju fokusiran je - takođe i kada je riječ o Englezu - na porodicu i unutar-porodične / rodbinske odnose, a zatim na rad, zbog čega su društveni odnosi ograničeni. Dok je Englez opremljen kulturološki za prepoznavanje stereotipa, u maloj i pokrajinskoj zajednici, može se igrati i zabavljati sa predrasudama starosjedilaca. Ali on to može učiniti, jer etiketa Engleza dopušta mu različit stepen slobode, koju ako koristi, ne rizikuje da bude prozvan rasistom u negativnom smislu.

Bivši intervjuer odgovoran za kulturu, ispitao je određeni aspekt rasizma na temelju boje kože. U poređenju sa Albancima, bijelim Evropljanima koji su poznavali talijanski jezik, Afrikanci su previše različiti da ne bi pretrpjeli "nepovjerenje" starosjedilaca, takođe zato što su živjeli u stambenim uslovima adekvatnijim za životinje nego za ljude, kao što se često navodi kada se želi napraviti distanca u odnosu na te etničke pripadnosti.

Ono što se pojavljuje tokom raznih intervjuja je fenomen useljavanja stranaca u San Cesario; To je fluidni fenomen, koji uzima u obzir glavno obilježje modernog i postmodernog društva: zapravo, zbog uspostavljanja udruženja stranaca -zahvaljujući, kao što smo vidjeli, kulturi i aktivizmu dvojice mladih Senegalaca - ostali stranci nestaju u individualizmu, ne nalaze interes da učestvuju u institucionalnom životu, ili ostaju zatvoreni unutar svog porodičnog klana (slučaj Kineza).

Fluidnost prisustva stranaca snažno je povezana sa šansama za preživljavanje koje zavise od rada, prije svega, kao i od pristupa mjestu za stanovanje. Čini se da većina stranaca ne živi više od godinu u opštini San Cesario.

Međutim, za one koji dugo ostanu da tu žive postoji mogućnost da se često susrijeću sa mještanima, a to omogućavaju tipična mjesta u zajednici, naročito ako je mjesto malo, poput San Cesarija.

Što se tiče drugih etničkih grupa, svakako ne možemo reći da se nisu integrisale ili su to učinile manje od senegalskih, tunizanskih i marokanskih: čak je i naše takozvano zapadno društvo sastavljeno od velikog broja građana "individualaca" (tipična karakteristika društva moderne i post moderne) ili od građana koji su zatvoreni u porodičnim ili rodbinskim krugovima, ne vjerujući čak ni sopstvenom komšiji koji je takođe Italijan bijele puti. To je naša kultura, dakle, to je naš stil života u gradu ili u malim zajednicama, i stoga, ako je to sociokulturni humus, ne bi trebalo biti iznenađen ako strani imigrant živi odvojeno od ostatka zajednice i ne učestvuje u institucionalnom životu zemlje.

3. PERCEPCIJASEBE, DRUGIH, ŽIVOTA I ODNOSA MEĐU POLOVIMA

Prema riječima jedne sociološkinje sa Univerziteta Salento, koja je takođe intervjuisana, porodica i rodbina su uvijek ostrvo na kome se možemo skloniti od osjećaja nesigurnosti, nepovjerenja, straha, ne samo od stranca, nego i cijelog društva, koje poprima masku komšije, neke institucionalne figure, kolege ili nadređenog na poslu itd. Nema oslobađanja i leta ka sticanju novih iskustava i odnosa, nego se preferira ostati u nekom intimnom krugu. U ovom društvenom okviru bolje se shvata položaj žena: briga o porodici, kao što ćemo vidjeti, još je uvijek tema od koje treba krenuti.

Među neizvjesnostima prognoze imamo porodičnu strukturu mladih parova. S jedne strane, par iz Salenta se u ekonomskom i funkcionalnom smislu u velikoj mjeri oslanja na porodice iz kojih dolaze momak i djevojka: porodica danas predstavlja i funkcionalnu preopterećenost, najviše zbog usklađivanja radnog vremena, gdje dohodak nije dovoljan i vremena za djecu, naročito ako u porodici postoji obaveza da se brine o djetetu sa teškoćama u razvoju ili o starijem članu. Ipak postoji i jedna nova tendencija, novi parovi su uglavnom mlađi nego u prošlosti: počinju zajednički život ranije nego parovi prije nekoliko godina, budući da je mnogo rasprostranjenija i društveno prihvatljivija zajednica bez stupanja u brak. Mnogi mladi vjerenici odlučuju se za samostalan život, napuštaju primarnu porodicu baš zbog tih vrlo intenzivnih emocionalnih veza. Čest je slučaj ipak da preferiraju živjeti u roditeljskom domu jednog od njih.

Mlade žene, čak i ako su u braku, vrlo su vezane za majke i za određene običaje koji su naklonjeniji muškarcima i to se vidi kada se žene razvedu ili ostanu udovice: često se zatvaraju u porodici porijekla i na temelju te stare veze uspostavljaju odnose sa svijetom izvan porodice. Isto vrijedi i za uobičajeno područje brige za kuću i druge: žena sa juga Italije, naročito u malim gradovima, još uvijek je vezana i uslovljena svojom ulogom njegovatelja. Kako muškarci sve više učestvuju u radu oko kuće, žene se i dalje osjećaju krivima ako ne rade više od svojih partnera i pokušavaju preuzeti na sebe što je moguće više kućnih poslova. To se prije svega odnosi na brigu o djeci, dok za ostale zadatke idemo prema pravičnoj raspodjeli obaveza.

Pokazatelji rodni razlika postaju jasniji ako posmatramo obrazovanje djece: muška djeca se podstiču na bavljenje fizičkim i agresivnim sportovima kao što su fudbal i borilačke vještine; Djevojčice, s druge strane, trebaju se baviti onim sportovima koji njeguju pokret i usavršavaju tijelo poput plesa, itd. Postoji manji pritisak za rad u kući, ali razlika se vidi kada se djeca uključe u ovu vrstu posla: onaj ko će nositi kese iz trgovine je dječak, dok će djevojčica morati da postavi sto. Govoreći o pred-adolescentnim i adolescentnim grupama, događa se još nešto što ide u prilog dječacima. Čak i u našim zajednicama djevojčice doživljavaju svoju seksualnost preuranjeno, i to na dva načina: dobijaju menstruaciju sa oko 10-11 godina i doživljavaju svoje prvo seksualno iskustvo sa oko 13-14 godina. Djevojčice sebe doživljavaju kao da su neiskusne, osjećaju se obaveznima biti seksualnoiskusne, naročito zato što ih pokreću mediji i društveni podsticaji, kao i lakoća pristupa pornografskim stranicama, jednako kao i što je to slučaj sa dječacima. Oni koriste tu žensku dostupnost, ali odnos nije jednak: oni imaju od 17 do 18 godina i imaju šansu osvojiti srca (i tijela) mlađih djevojaka.

Gdje je onda ženska emancipacija? Ne baš u politici: istina je da ima više žena koje se bave politikom i koje rade administrativne poslove, ali procjenjuje se da su one gotovo uvijek povezane sa brigom (vidi se njihovo prisutvu u domenu socijalnih usluga) ili kulturom. I vrlo često je oznaka žene, koja se pojavljuje u politici ili na poslu u velikim i srednjim poduzećima, negativna, vidi se kao "opasnica", pojam sa etimologijom koja se jasno odnosi na muškarce. Tamo gdje postoji element koji uglavnom razlikuje epitet vezan za muškost, tj. moć, žena je stavljena na margine, i najviše što može dobiti je da joj se povjeri uloga koja potvrđuje njen društveno inferioran status. No, u politici je malo žena i iz drugog razloga, koji je u samom korijenu mačizma: internalizacija-opravljanje vrijednosti koje ženu svrstavaju u položaj podređenosti.

Postoje mnogi elementi koji čine kulturni univerzum rodne diskriminacije u politici: preopterećenje u svojim ulogama, niže samopoštovanje u odnosu na muškarce, potiskivanje kompetitivnosti, frustrirajuće suparništvo (koje je fiziološki uslovljeno kod muškaraca), nedostatak solidarnosti među ženama.

Za intervju je odabrana druga žena: izabrala je da prvenstvo ženstvenosti i ženama, isključujući "mušku" komponentu sa tipično muškog mjesta. To je zato što je to prostor posvećen fizičkoj snazi, ali i zato što često postaje mjesto "seksualnog lova". Ta žena otvorila je teretanu samo za žene.

U njenom diskursu preovlađuje pitanje o tome sa kim se želi boriti - kroz argumente individualizma koji pripadaju modernom vremenu - sa zavisnošću žene od muškarca, a u korist njenom priznavanju iako ima single status, za nju koja vrijedi zbog toga što jeste, a ne zbog toga od čega zavisi ili od osobe sa kojom živi. Svjesna je da u društvu u kome živimo vrijednost jedne osobe zavisi izričito od ekonomsko produktivne moći, tako da to da li ćemo biti autonomni zavisi od naših prihoda. Ako je žena jednom vrijedila u porodici iz drugih razloga, sada - poput muškaraca - želi se dokazati kao zupčanik u modernom ekonomskom sistemu koji se temelji na proizvodnji i potrošnji. Ukratko, jasno je da ne postoje alternativni načini, već binarna suprotnost između tradicionalnog i netrpeljivog života i produktivno-potrošačke kapitalističke koncepcije; U prvom slučaju, kuća i porodica za žene, u drugom slučaju, jednakost sa muškarcem na temelju ekonomskog totalitarizma, slično uslovima u fabrikama zemalja bivšeg sovjetskog komunističkog bloka. Intervjuisana se može smatrati jednom od brojnih slučajeva, tipičnih u psihoanalizi, identifikacije sa agresorom, odbrambenog mehanizma koji dovodi do toga da žrtve poprimaju obilježja agresora, toliko da one same postaju zlostavljači: agresor je kapitalizam - jasan izraz te tipične muške i šovinističke želje za moći; Žrtve - žene internaliziraju osobine agresora kao odbrambeni mehanizam, i koristeći to oružje uspijevaju da ne budu potpuno progutane i uništene nasiljem njihovog krvnika. Ukratko, kameleonski "Branim se, postajem poput tebe", je isto kao kada bi rekli: "Branim se od opasnog okruženja, kamufliram se", preuzimajući tako oblike i boje same okoline. Ali to je dublji mehanizam, jer se radi o strukturiranju ličnosti kroz modele mišljenja, vrijednosti i norme onih koji su jači. Ukratko, čini se da ne postoje različite perspektive za život: ili ih slomi religiozna netolerancija ili lebde u individualističkom bijegu produktivno-potrošačkog kapitalizma.